

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogumiła Dzieciołowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. M. G.

po rozpoznaniu w dniach 8.10.2019 r., 29.10.2019 r. sprawy karnej

M. W. c. Z. i K. z d. O., ur. (...) w Ś., pesel: (...), zam. (...)-(...) C. (...)gm. N., aktualnie przebywającej w Zakładzie Karnym w G., karanej;

oskarżonej o to, że :

w dniu 17 lutego 2019 r., w nieustalonym miejscu, poprzez sieć internet, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła M. T.

w błąd co do faktu posiadania mebli ogrodowych i zamiaru wywiązania się z zobowiązania, sprzedaży mebli, na podstawie umowy ustnej, czym pobierając zapłatę przelewem, doprowadziła M. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 700 zł.,

tj. o czyn z art. 286 kk

o r z e k a :

1. oskarżoną **M. W.** uznaje za winną tego, że w dniu 17 lutego 2019 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem komunikatora internetowego wprowadziła w błąd J. N. (1) co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży dwóch kompletów mebli ogrodowych za kwotę 600 zł wraz z kosztami przesyłki w kwocie 100 zł, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. T. w postaci pieniędzy w kwocie 350 zł przekazanymi oskarżonej tytułem zapłaty za jeden komplet mebli ogrodowych wraz z kosztami przesyłki oraz J. N. (1) w postaci zaciągnięcia zobowiązania zapłaty M. T. pieniędzy w kwocie 350 zł tytułem zwrotu środków przekazanych przez w/w oskarżonej tytułem zapłaty za drugi komplet mebli ogrodowych wraz z kosztami przesyłki, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występku z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 3 kk wymierza oskarżonej M. W. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej M. W. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę:

- na rzecz M. T. kwoty 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych;
- na rzecz J. N. (1) kwoty 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. C. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

4. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. N. (1) w dniu 17 lutego 2019 r. znalazła na portalu F. ogłoszenie zamieszczone przez M. W. posługującą się danymi A. A.. Ogłoszenie dotyczyło oferty sprzedaży dwóch kompletów mebli ogrodowych składających się ze stołu oraz foteli.

Dowody: zeznania M. T. k.1-2 , 90v, ogłoszenie z portalu F. k.10, dokumentacja bankowa – k. 27 – 57

J. N. (1) chciała kupić dwa komplety mebli – dla siebie i dla siostry M. T.. Ze sprzedającą za pośrednictwem komunikatora internetowego ustaliła, że meble zostaną przesłane na adres jej siostry – M. T., która na jej prośbę miała dokonać również wpłaty kwoty 700 zł na numer konta (...) podany przez sprzedającą. Komplet mebli kosztować miał 300 zł, a łączny koszt dostawy miał wynieść 100 zł.

Dowody: zeznania M. T. k.1-2, wydruki korespondencji k. 5-9, zeznania M. T. k. 90v, dokumentacja bankowa – k. 57

M. T. w dniu 17 lutego 2019 roku przełała kwotę 700 złotych ze swojego rachunku bankowego o nr (...) na numer konta numer konta (...). Pieniądze zostały przekazane z jej rachunku w dniu 18 lutego 2019r.

Rachunek bankowy o nr (...) prowadzony było przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz M. W..

Dowody: zeznania M. T. – k. 2, potwierdzenie przelewu k. 11, potwierdzenie otwarcia rachunku k. 33, historia rachunku k. 43

Po dokonaniu przelewu przez M. T., M. W. nie wywiązała się z umowy i nie przesłała mebli ogrodowych M. T.. M. W. nie odpowiadała na kierowaną do niej korespondencję, a konto na portalu F. na dane A. A. zostało usunięte.

Dowody: zeznania M. T. k.1-2 , 90v, wydruki korespondencji k. 8

J. N. (1) oddała siostrze M. T. kwotę 350 złotych.

Dowody: zeznania M. T. k. 90v

M. W. urodziła się (...) w Ś.. Legitymuje się wykształceniem podstawowym. Oskarżona jest panną, nie posiada dzieci, ani kogokolwiek na utrzymaniu. Była karana sędownie za przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Dowody: dane osobopoznawcze – k. 66, informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 74 – 75

Oskarżona w toku postępowania przygotowawczego została przesłuchana w dniu 17 maja 2019 roku w Komendzie Policji w W.. M. W. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz odmówiła składania wyjaśnień.

W toku postępowania sądowego oskarżona nie składała wniosku o doprowadzenie jej na rozprawę, a w związku z tym nie złożyła wyjaśnień przed sadem.

Po doręczeniu zawiadomienia o pierwszym terminie rozprawy, w dniu 1 października 2019 r. oskarżona wniosła pismo zatytułowane „wniosek o dobrowolne poddanie się karze”, w którym to przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wskazując, że jej zachowanie motywowane było jej trudną sytuacją finansową. Oskarżona wniosła o łagodny wymiar kary, wyraziła skruchę i zadeklarowała naprawienie szkody w całości. Pismo zawierało również propozycję wymierzenia kary 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności „prac społecznych”, kary grzywny 4000 zł oraz zadośćuczynienia pokrzywdzonej. W dniu 23 października 2019 roku oskarżona wniosła pismo o podobnej treści. Pisma oskarżonej zostały potraktowane jako jej stanowisko w sprawie, ponieważ nie mogły zostać potraktowane jako wniosek w trybie art. 338a kpk jako spóźnione, zaś oskarżona pouczona o swoich uprawnieniach nie złożyła wniosku o doprowadzenie jej na rozprawę, co należy uznać za rezygnację z możliwości złożenia wyjaśnień, a czym także

uniemożliwiła rozpoznanie wniosku zawartego w piśmie w trybie art. 387 § 1 kpk. Ponadto, na podstawie okoliczności sprawy sąd nie uznał obecności oskarżonej na rozprawie za obowiązkową.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie, w jakim nie przyznała się do zarzuconego jej czynu, bowiem pozostawały w sprzeczności z zeznaniami M. T. oraz zgromadzoną dokumentacją. Zeznania M. T. jawiły się jako konsekwentne i logiczne, a nadto korespondującego ze zgromadzonymi dowodami z dokumentów, wobec czego sąd dał im w pełni wiarę.

W oparciu o zeznania świadka sąd ustalił okoliczności dotyczące zachowania sprzedającej. Z kolei zgromadzone w sprawie dokumenty, w szczególności w postaci potwierdzenia przelewu i dokumentacji przedstawionej przez (...) Bank s.a., pozwoliły na ustalenie, iż sprawcą tych zachowań była M. W.. Zaznaczyć należało, iż żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności zgromadzonych dokumentów, a sąd z urzędu nie dopatrył się powodów, aby odmówić im wiarygodności. Zdaniem sądu okoliczności wyłaniające się z dokumentacji bankowej prowadzić musiały do wniosku, iż to właśnie M. W. dopuściła się zachowań opisanych przez M. T.. Otóż zauważyć należało, iż rachunek wskazany do przelewu prowadzony był na rzecz M. W., zam. (...)/(...), (...)-(...) N., zaś zawarcie umowy rachunku nastąpiło za pośrednictwem elektronicznych kanałów dostępu. Tożsame dane oskarżona wskazała w toku przesłuchania w charakterze podejrzanej. Dalej zauważyć należało, iż transakcje bezgotówkowe z wykorzystaniem tego rachunku bankowego miały miejsce m.in. w miejscowości N.. Wreszcie zwrócić należało uwagę na dokument z k. 55 zawierający wizerunek osoby zawierającej umowę rachunku bankowego za pośrednictwem kanału internetowego, zaś podobieństwo osoby z przedstawionym dowodem tożsamości na dane M. W. zostało ocenione przez system bankowy na 80 %. Warto również wskazać, iż M. W. nie zawiadomiła, by jej dane zostały wykorzystane przez inną osobę.

M. W. została oskarżona o to, że w dniu 17 lutego 2019 r. w nieustalonym miejscu, poprzez sieć Internet, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła M. T. w błąd co do faktu posiadania mebli ogrodowych i zamiaru wywiązania się z zobowiązania, sprzedaż mebli, na podstawie umowy ustnej, czym pobierając zapłatę przelewem, doprowadziła M. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 700 zł, **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk**

Zgodnie z art. 286 § 1 kk karze podlega osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

W ocenie sądu oskarżona swoim zachowaniem niewątpliwie wypełniła znamiona występkę z art. 286 § 1 kk.

Niewątpliwie osoba oferująca meble na portalu F. za pomocą komunikatora internetowego wprowadziła w błąd J. N. (1) co do zamiaru wywiązania się z umowy. Świadczą o tym wydruki korespondencji z komunikatora internetowego, posługiwanie się przez sprzedającą kontem na portalu F., które zostało usunięte po zawarciu transakcji. Z kolei z dokumentacji bankowej wynikało, iż rachunek na jaki zostały przekazane środki prowadzony był na rzecz M. W.. W świetle tych okoliczności nie budziło wątpliwości, że oskarżona już w chwili zawarcia umowy nie miała zamiaru wywiązać się z niej i obejmowała swoim zamiarem doprowadzenie nabywcy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Działanie oskarżonej nakierowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej. Sąd ustalił, iż w niniejszej sprawie swoim zachowaniem M. W. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. T. i J. N. (2). M. T. na prośbę swojej siostry przelała oskarżonej kwotę 700 zł, zaś następnie J. N. (1) zwróciła M. T. kwotę 350 zł. Tym samym oskarżona bezpośrednio doprowadziła M. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 350 zł, natomiast J. N. (1) doprowadzona została do rozporządzenia mieniem w postaci zaciągnięcia zobowiązania zapłaty przez nią równowartości kompletu mebli i kosztów transportu na rzecz M. T.. Jednocześnie sąd jako miejsce popełnienia czynu wskazał S., bowiem to tam nastąpił skutek w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Z uwagi na małą wartość szkody sąd przyjął, iż czyn przypisanej oskarżonej stanowi wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 286 § 3 kk. W niniejszej sprawie łączna wysokość szkody wyniosła 700 złotych, a więc nie jest to znaczna kwota.

W konsekwencji sąd uznał M. W. za winną tego, że w dniu 17 lutego 2019 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem komunikatora internetowego wprowadziła w błąd J. N. (1) co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży dwóch kompletów mebli ogrodowych za kwotę 600 zł wraz z kosztami przesyłki w kwocie 100 zł, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. T. w postaci pieniędzy w kwocie 350 zł przekazanymi oskarżonej tytułem zapłaty za jeden komplet mebli ogrodowych wraz z kosztami przesyłki oraz J. N. (1) w postaci zaciągnięcia zobowiązania zapłaty M. T. pieniędzy w kwocie 350 zł tytułem zwrotu środków przekazanych przez w/w oskarżonej tytułem zapłaty za drugi komplet mebli ogrodowych wraz z kosztami przesyłki, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występku z art. 286 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk.

Sąd wymierzył M. W. karę trzech miesięcy pozbawienia wolności. Jako okoliczności obciążające sąd wziął pod uwagę wielokrotną karalność za występki z art. 286 § 1 kk. Na korzyść oskarżonej przemawiał jej młody wiek, a także wyrażona w pismach skrucha i deklaracja woli naprawienia szkody. Kara najsurowsza rodzajowo, w ocenie sądu jest najwłaściwsza z uwagi na wielokrotną karalność oskarżonej za występki z art. 286 § 1 kk. Wcześniej wymierzone kary ograniczenia wolności i grzywny, w ocenie sądu nie przyniosły rezultatu, a oskarżona kontynuowała swoją przestępczą działalność. W chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżona była osobą młodocianą, co tak jak deklarację woli naprawienia szkody wpłynęło na wymierzenie kary pozbawienia wolności bliskiej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Z uwagi na wyrządzenie szkody majątkowej, na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody. Z ustaleń poczynionych przez sąd wynika, że każda z pokrzywdzonych doznała szkody w wysokości 350 zł. Na 350 złotych składa się cena kompletu mebli w kwocie 300 zł oraz kwota 50 zł tytułem kosztów przesyłki.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu sąd orzekł na podstawie §17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019.18 j.t.), gdyż nie zostały one opłacone w żadnej części. Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej wymaga wydania postanowienia uzupełniającego o kwestię podatku VAT.

Oskarżona nie posiada majątku, w sprawie korzystała z pomocy obrońcy z urzędu ustanowionego z uwagi na brak środków na poniesienie kosztów obrońcy z wyboru. Dlatego w ocenie sądu, w myśl art. 624 § 1 kpk należało zwolnić oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych i wydatkami postępowania obciążyć nimi Skarbu Państwa wydatkami.